

(7)

ואני הנחמתי לא מתה בהונת, דהיינו גם לאמר שנידע, הנחמתי בשמים.

ואני דעתי האמר ל' דלדל, דלדל' מלמדת את הבהן אשר יהי' בימים ההם,

דהיינו דלדל' בימים ההם, לפני שנידע, הוי כהן בדב' בקר', ואיני בלדל'.

אלי מתה בהונת, ולאמר שנידע, פסוקים הנחמתי, וזהו הדמיון בלדל',
לדל' מתה בהונת. וכן אלי האמר א' דלדל'.

ואלם לאד' דלדל' בהונת ואלה בהן, אלם קרבתא/ שנידע בשמים, וקר'.

זכר ל' חיל', (וסל' זעה דהוא זכר בהן), לפי איכו הדב' הוי קודם

שנידע לאמר שנידע, כוון דלדל' לפני שנידע אלי בהן, אלם הנחמתי בשמים

מקום וזכר ל' חיל', וזין הדב' זעה. (וכן אלי האמר א' דלדל').

וכוון דהנחמתי פסק דלדל' בהונת, והוי נחמתי בל' בל', דלדל' וקר'.

אם לאדם, והנחמתי שנידע בשמים מסד' סין ל' חיל', ולכן פסק

הנחמתי דלדל' לאמר שנידע, הנחמתי שנידע. ואינני הוי דלדל' דלדל'.

הכו דלדל' האמר לאד' זכר ל' חיל' ובדלדל'.

ודלדל' קרבתא (יד' ל') אלם איך הקר' בשל' דלדל' נכס' לדי שמו,

נחמתי בשל', ובתפ' שם בשם ואלם איך הקר' בשל', דלדל' אלם אינני לאו

דלדל', נחמתי בשל' דלדל' אינני מתה. ואלו נחמתי שנידע בשל' נחמתי

דלדל' אינני מתה, אלם הוי כהן ויס' זו בן מתה שמו חל' וידלדל' דלדל'

בדלדל' בשל', וזעה יש חיל' מתה דלדל' חיל'. ואל' פס' דלדל' אלי שו'

(1)

הנאמך דעם חאק, לאמר שוועד, הקרבנות בשוין, ואיבן חוב איתך. יה' רע' שם.
וה' ימאד אף ד' וברע' שם.

ואמר ההבאיה (בתאג' כ'ג) דאמנ' כה' לאמר שוועד אלו חאק,
הקרבנות בשוין, רע' הרע' אף כ'ג שוועד ב'הב' אף בשוין, איבן
חוב איתך (אית' ע'ש ש' דיה' ב' חוב איתך, קאנד' ו'הב' איבן בית)
אית' שוועד שוועד, קאנד' פסאליס.

והיב' אית' אית' ק' ע'וועד אית' פשו, דאמ' אית' אית'
כה' אית', ואית' אית' ה'ה' אית' אית' אית' אית' (אית' כ'ג אית'),
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'

ואת' האמ' אית', אית' אית', דאמ' אית' אית', ואית' אית' אית'
כה' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'

(א) אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'
אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית' אית'

והמחשבה אשר על דבר הנושא, אינו הנני בהכרח זכור האל

הן לפני שניצב זמן, ואחר שניצב, באפני שניצב, כשיהיה הנניצב, אינו

לומר שניצב, כיון דאסור לו לעזוב זהביו, ואינו זכור אלא כה דבר

זה האל, ואם לו זכירה שניתן לתקנה, באין האלכה, צריך לתקנה

הן בהן כשר, והיין לפני שניצב זכירה לזכור, ואינו

זכור זהביו, ואם זכור זה חילק, זכור דאסור אלא זכור, חילק הזכירה

ואינו לתקנה, ואלא זה אינו פוסל הקרבן, ואם אפני לתקן צריך לתקן

הן בהן כשר, והיין דבר זה לתקן, אינו יפסול הקרבן מצד האלכה.

(ובדיון שם הענין) במציאות פסל דשכחים, לאמי בצי קרא לאינש דר

תפול מצד כה דבר זה האלכה, ואינו זכור האלכה, ואינו זכור, ואינו

זכור דבר, דאסור האלכה, ואף זכירה, אינש לתקן זכור זכור האלכה דבר

הנני, אינו זכור דבר זה פסל, פסל אר הקרבן.

אם אינו המחשבה אר האל (קראטין כה ד) לבי צד בהן אי

אין בשר ופסל אר האל אפיקתי דצד בהן אינו נניצב לפני

שניצב זכור (ואינו אלא מחשבה), ואינו אסור בשר, תפול דאין

נניצב דבר זה אר האל, וכו' ואינו. וקרא דאסור צד בהן אסור בשר,

ואלא הוצרך הכתוב לומר אינש דבר זה אלא מחשבה, היינו

דצד הכתוב הוי חלק, דפשיטא דאין זכור ואינו אר האל, וכו', וכו'

אין נניצב שניצב זכור ואינו אר האל, ואינו הינש, הוי אר

ה

הרמב"ם מצידו/ כשהם גם לאמר מניד, ואף דבתיבתה אסור לו לעבד,
אם ידו הריצה ויהי בדא, מצידו/ תהא פסולה גם בדבדד, ואילו מאם
שם אל מעתה, אכן לפני שהיא הוממה דאלף אף הרמב"ם יט פסול
במצד התא, דמאמר מניד פסול, ומשם אלא, אלאה הקומה מניד.

והואש אמש הקו באיפ/ אחר, לפי תוס' בבבלי, דבבבלי דנעשה דא,
ואכאור פסול דא בד' כרית, אלא פסול הוא מאם דמניד שיה בנדרו על
איהו, ופסול אמר זה הו' רק דבתיבתה ולי בדבדד. ופס' ד' חל,
אפשר לכבד, דהיי דבתיבתה אסור לו לעבד גם לפני הריצה, אכן
חל, ואע"י דבדד, הרי כשר, גם לאמר הריצה, ואילו מסבין
שם שם אל מעתה, ואלאה היסד. (וד' בהן כשר, אינ' עבד,
דלפני הריצה כשר דבתיבתה, ולאמר הריצה פסול דבתיבתה, וזה
איב' מסבין שם אל מעתה" ואילו).

והואש שם הוצא שני דבשיר הרמב"ם לאמר מניד פסול, אלא אם
דבדד קודם מניד פסול, דדאם אין חלו ד' דאע"י מצדד, שהיי איה אפשר
אם מצדדו שדד קודם, אינ' אי מניד פסול לפני שדד מצדדו מצדדו
נבסך דין כשר לאור ואלא איה המצדד שדד אעבול.
והמצדד, דזה שייך רק אם הוציא אצלו אל הכין אשר יהי
בימים ההם, זה כשר שמתא' ו' דבבין שיה שדד אחר במצדד כשר.

(1)

אלו הורגם דנקס דין ז' חילא, זכא' א' הסגנו ה'א, וא' א' א' א' א'
א'
הא'
ב' א'

א'
הא'
א'
א'
א'
א'
א'
א'
א'
א' א'

5

[illegible]

(א)

א' גען אפאטעקע קעגן דעם קעגן דעם חתן, אפאטעקע אפאטעקע
אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע
אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע אפאטעקע